על דעת אשתו וכניו הוא מפקיד אמרי נהרדעי

א) [ב"ק יא: נו:], ב) [ב"ק

כא: נו. נח. לקמן מב. לג:], ב) ול"ל דנובה יטב"דו.

ד) לקמן לג:, ה) [לקמן

עח.],

גליון הש"ם

תום' ד"ה את וכו' ולא כר"ח דפסק כאביי. עיין

קדושין דף נג ע"א מוס' ד"ה ביע"ל. ועיין בחשוי בנימין ואב סי שג דף

מלב ע"ב:

מוסף רש"י

שג דף

נר מצוה ל א מיי׳ פ״ג מהל׳ שרורות הלי י סמג עשין פח טוש"ע ח"מ סי

עשין פון טושייע נויינו טיי רצא סעיי ט: לא ב מייי שם הלי ט :ו טוש"ע שם סעי׳ ו לב ג מיי שם הלי י ווסי שג סעי טוז: לג ד ה מיי׳ שם הלי ט טוש״ע ח״מ סי׳ רלא

:סעי' י לד ו מיי שם ועיין במ״מ . טוש"ע שם סעי ז וטוש"ע ח"מ סי שג :[סעי' יג

רבינו חננאל

שיהא פקדוני ביד אחר. וריק רבא אליבא דאביי כל המפקיד על דעת שימסרם מי שנפקדין אצלו לבניו הגדולים ולאשתו הוא מפקיד דלא עדיף ליה ממונא דחבריה מדידיה וממונא דידיה אשתו ובניו נטרי ליה וכן הלכה דנהרדעאי דייקי מתני' כרבא. אמר רבא הלכת׳ שומר שמסר לשומר חייב ואפילו שומר חנם שמסר לשומר שכר דעלויי עלייה לשמירתו חייב והני מילי היכא ווייב והני נוייי וויכא דיכול למימר אנת מהימנת לי בשבועה האיך לא מהימז לי בשבועה ואי מיתבריר דאיהו נמי הוה מפקיד גביה כגון מעשה סבתא דגינאי בההיא סבתא פטור. איתמר פשע בה ייצאת לאגם ומתה כדרכה אביי משמיה דרבה אמר אמר פטור. וקיימא לן בהא כאביי דאסיקנא והלכתא באונס חייב. ומודה אבי דאי הדרא גבי מרה פטור דהא הדרא לה. ומודה רבא היכא דגובה גוב מאגם ומתה כדרכה בי נוב מחייב מאי טעמא אי נמי שבקה מלאך המות בי גנב הוה קיימא. מתיב . רמי בר חמא לאביי העלה לראשי צוקין פי׳ ההרים שעולין האבנים וצורים זה אונס ודייקי' מינה ל) הא מתה הוי אונס אינה פשיעה שהרי העלה אינה פשיעה שהורי העלה למרעה שמן וטוב אי הכי אפי׳ נפלה יהא פטור ודחינן התם מפני שהיה לו לתקפה כדי שלא תפול ולא תקפה. אי הכי הא דתנינז עלתה רוכי הא רובינן עלה לראשי צוקין ונפלה הרי זה אונס אמאי הכא נמי נימא היה לו לתקפה כיון יבו מוזייב ופרקי סיפא כגון שנתחזקה עליו שהחזיה רד שהחזיק בה בכל כחו ומשכתו ועלתה ומשכתו ליה למיעבד הלכך פטור. יוויק לפור. ואע"ג דאמר רבא כל דיין דלא דאין כוותי לאו דיינא הוא לית הלכת' כוותיה רסוגיין דשמעתא כולה הוא דסלקא. אמר

דאם כן ליתני קשנים חתמא. וא״ת תקשה לרב וי״ל דבניו נקט לרבותא דסד"א דעל דעת בניו הקטנים נמי מפקיד דרגילות הוא שלפעמים מוסר חפליו לבניו קטנים קמ"ל אי נמי לכך נקט בניו ולא נקט קטנים סתמא משום דבעי למידק הא גדולים הוי

כדרך השומרים ומותר משום דעל דעת בניו הגדולים מפקיד אבל גדולים דעלמא אסור למסור אע"פ שאינו מתחייב בכך:

את מהימנת די בשבועה. ולכך היכא שהשומר הרחשון יכול לישבע על האונס או שהיו עדים בדבר פטור ואפי׳ מסר לחש״ו ומתה ברשותם כיון דאף בבית שומר הראשון היתה מתה דמלאך המות מה לי הכא מ"ל התם כו׳ וסובר רבא שזהו טעמו של רבי יוחנן ולא כאביי דאמר משום דאין רצוני כו׳ וכן הלכה כרבא פולא כר״ח לפסיק כאביי:

שהעלה למרעה שמן ומוב. דהשתא לא הוי פשיעה

בהעלאה: 🏋 הכי עלתה נמי. בשלמא לרבא דאמר מלאך המות כו׳ לא יצטרך להעמיד במרעה שמן וטוב ולכך העלה לראשי לוקין ונפלה חייב משום העלחה חע"פ שנפלה בע"כ שתקפתו וירדה ורישא דקתני אי עלתה פטור מיירי שתהפתו ועלתה וכן הנפילה היתה בתקפתו וירדה כמו בסיפא אבל לאביי דאוקמה במרעה שמן וטוב ולה פשע בהעלהה וחייב משום שפשע בנפילתה דמיירי שהיה יכול לתקפה ולא תקפה א"כ רישא נמי אפי׳ תהפתו ועלתה אמאי פטור ליחייב משום נפילה שהיה לו לו לשומרה שלא תפול דמסתמא נפלה דרישה הוי כמו נפלה דסיפה שהיה יכול לתקפה ומשני נפלה דרישה מיירי שתהפתו וירדה דומיא דעלתה דמיירי דתקפתו ועלתה ולא דמיא לנפילה דסיפא וא״ת אמאי נקט ברישא עלתה ובסיפא העלה והלא אין חילוק בין העלה מדעתו לעלתה בעל כרחו ובנפילה לבד הוה ליה לפלוגי דתקפתו וירדה הוה אונס לא תהפתו חייב וי"ל דרישא נהט עלתה לגלויי דנפלה הוי בע"כ וסיפא נקט העלה לגלויי דנפלה הוי שהיה בידו לתקפה ולא תקפה דומיא דהעלה שהיה בידו וא"ת וסיפא כיון דמיירי שהיה יכול לחקפה אמאי אוקמה במרעה שמן וטוב אפילו לא היה מרעה שמן וטוב לא פשע בהעלחה כיון שהיה יכול לשומרה מנפילה וי"ל כיון דאין לורך הבהמה בהעלחה זו פושע הוח שיש לו לחוש שמא ישכח ולא ישמרנה מליפול ולכך אם מתה היה חייב: 312

דיקא נמי דקתני או שמסרן לבנו ובתו הקטנים חייב הא לבנו ולבתו הגדולים פטור מכלל דלאחרים לא שנא גדולים ולא שנא קטנים חייב דאם כן ליתנִי קטנים סתמא שמע מינה אמר רבא יהלכתא שומר שמסר לשומר חייב לא מבעיא שומר שכר שמסר לשומר חנם דגרועי גרעה לשמירתו אלא אפילו שומר חנם שמסר לשומר שכר חייב מאי מעמא דאמר ליה את מהימנת לי בשבועה האיך לא מהימן לי בשבועה: אתמר פשע בה ויצאת לאגם ומתה כדרכה אביי משמיה דרבה אמר חייב רבא משמיה דרבה אמר "פטור אביי משמיה דרבה אמר חייב כל דיינא דלא דאין כי האי דינא לאו דיינא הוא לא מבעיא למ"ר תחילתו בפשיעה וסופו באונם חייב דחייב אלא אפילו למ"ד פטור הכא חייב מ"ם ראמרינן הבלא ראגמא קטלה רבא משמיה דרבה אמר פמור כל דיינא דלא דאין כי האי דינא לאו דיינא הוא לא מיבעיא למ"ד יתחילתו בפשיעה וסופו באונם פמור דפטור אלא אפילו למ"ד יחייב הכא פטור מאי מעמא דאמריגן מלאך המות מה לי הכא ומה לי התם ומודי אביי דאי הדרא לבי מרה ומתה דפמור מ"מ דהא הדרא לה וליכא למימר הבלא דאגמא קטלה יומודי רבא כל היכא יודאיגנבה גנב באגם ומתה כדרכה בי גנב דחייב מאי מעמא דאי שבקה מלאך המות בביתיה דגנבא הוה קיימא אמר ליה אביי לרבא לדידך דאמרת מלאך המות מה לי הכא ומה לי התם האי דאותביה ר' אבא בר ממל לרבי אמי ושני ליה בשנתנו לו בעלים רשות להשאיל ולימא ליה מלאד המות מה לי הכא ומה לי התם א"ל לדידכו דמתניתו אין רצוני שיהא פקדוני ביד אחר איכא לאותבה לההיא לדידי דאמינא אנת מהימנת לי בשבועה והאיך לא מהימן לי בשבועה ליכא לאותבה כלל מתיב רמי בר חמא סיהעלה לראשי צוקין ונפלה אין זה אונם וחייב יהא מתה כדרכה הרי זה אונם ופמור ואמאי לימא ליה ∘אוירא דהר קטלה אי נמי אובצנא דהר קטלה הכא במאי עסקינן שהעלה למרעה שמן וטוב אי הכי נפלה נמי שהיה לו לתוקפה ולא תקפה אי הכי אימא רישא יעלתה לראשי צוקין ונפלה הרי זה אונם איבעי ליה למיתקפה לא צריכא ישתקפתו ועלתה

כדרכה. בראש הלוק: פטור. דהוי סופו באונס: אוירא. לינה: אובלוא. טייפות טורח המעלה: למרעה שמן וטוב. דדרך הרועים להעלות שם

תקפתו וירדה: אמר רבי יוסי כיצד הלה עושה סחורה בפרתו כו':

אמר רב יהודה אמר שמואל הלכה כרבי יוםי אמר ליה רב שמואל

בר יהודה לרב יהודה אמרת לן משמיה דשמואל חלוק היה רבי יוסי

על דעת אשתו ובניו. על דעת שהנפקד מוסרו לאשתו ובניו הגדולים ואין יכולין לומר אין רלוננו כו׳: דיקא נמי. דהאי דגדולים פטורין דוקה בניו נקט ולה החרים: דה"כ. דלחחרים נמי גדולים פטור ליתני או שמסרן לקטנים סתמא: בשבועה. שלח פשע בה: החיך לח מהימן

דמניה בראוי: ויצאת לאנת חהוח שאינה משתמרת שם אצל ואבים ולא אצל גנבים ומיהו לא אכלוה לא זאבים ולא גנבים: ומתה. דהוי תחילתו בפשיעה שמא יטרפוה זאבים וסופו לא אבדה באותה פשיעה אלא בדבר שהוה הונם: לה מיבעיה למ"ד. לקמן בפרקין (דף מב.) גבי ההוא דאותיב זוזי דפקדון בלריפא דאורבני להוים פשיעותם לגבי נורם ונטירותם לענין גנבי ואיגנוב וגניבה לגבי שומר חנם אונם הוא: אלא אפילו למ"ד פעור הכח חייב. דהחח ליכח פשיעותא אלא לענין נורא אבל הכא איכא למימר בפשיעה מתה שאם היתה בבית לא מתה ויציאתה לאגם היא פשיעת מיתתה דשמא הבל המצוי באגם קטלה: מה לי הכא כו'. אבל התם גבי זווי אם שמרם כהלכתם דקי"ל (שם) כספים אין להם שמירה אלא בקרקע לא נגנבו ואע"ג דקי"ל בצריפא דאורבני אין דרך גנבים לבקש שם מעות ואונס הוא מיהו ע"י שלא שמר כדין שמירתם אבדו אבל פרה זו אם היתה בבית

חייב ולא אמר אי הוה בבית שומר

נמי הוה מתה: מ"ע. משעת גניבה

היא אבודה מן הבעלים דאי נמי

שבקה מלאך המות בי גנב הוה

קיימא הלכך החיוב בא לו על שעת

הגניבה: הא דאומביה ר' אבא. לעיל

מהשוכר פרה והשאילה לאחר לימא

אין רצוני כו': ושני ליה בשנתנו לו

הבעלים רשות. מאי דוחקיה לשנויי

הכי נימא ליה אם אירע בה אונם

אחר דמלינו למימר אם היתה בביתו

לא נאנסה היה חייב אבל זו מתה

כדרכה מלאך המות נמי בבית שוכר

קטיל לה ומדלא שני ליה הכי שמעינן

למ"ד תחילתו בפשיעה וסופו באונס

חייב לא שנא אונס מלאך המות

משאר אונסין: לדידכו. דאמריתו

טעמא דשומר שמסר לשומר חייב

משום אין רלוני איכא לאותובה

לההיא ומאי דניחא ליה לרבי אמי שני

ליה אנא לא סבירא לי לא אתהפתא

ולא שינויא דלדידי דאמרי לעיל

טעמא משום דלא מהימן ליה

בשבועה ליכא לאותובה כלל שהרי

שוכר עלמו נשבע לו כדתנן ישבע

השוכר שמתה כדרכה: העלה לרחשי

לוקין. שומר שהעלה לרחשי הרים

חדים ומשופעים ונפלה: אין זה אונם.

אלא פשיעה דדרכה ליפול: הא מתה

לי. ואני אומר שישנה בידו או אכלה

או פשע בה: פשע בה. שלא נעל

על דעת אשתו ובניו הוא מפקיד. על דעת שלא יהא שומר נמנע מלמוסרן לאנשי ביתו הגדולים ונאמנים לו הוא דמפקיד ולקמו מב:). את מהימיה ולקמו מב:). את לי בשביעה. דשומר חנס

נשבע שלא פשע (ב"ק יא:). וגכוהין (לקמן צג:). אוירא דהר קטלה. לא מתה זו אלא מחמת אויר, לא היתה לימודה ליגדל באויר הר ומשה לה ולקחו נוח.). נמי היתה מתה: דאיגנבה גנב מאגם. שזהו דבר שהוא פשיעה אלל יליאתה לאגם אע"פ שסופה מתה בי גנב

> אלא תחזיר פרה לבעליה. א) צ"ל טעמא דנפלה הא כו'.

ר׳ יוסי כיצד הלה עושה